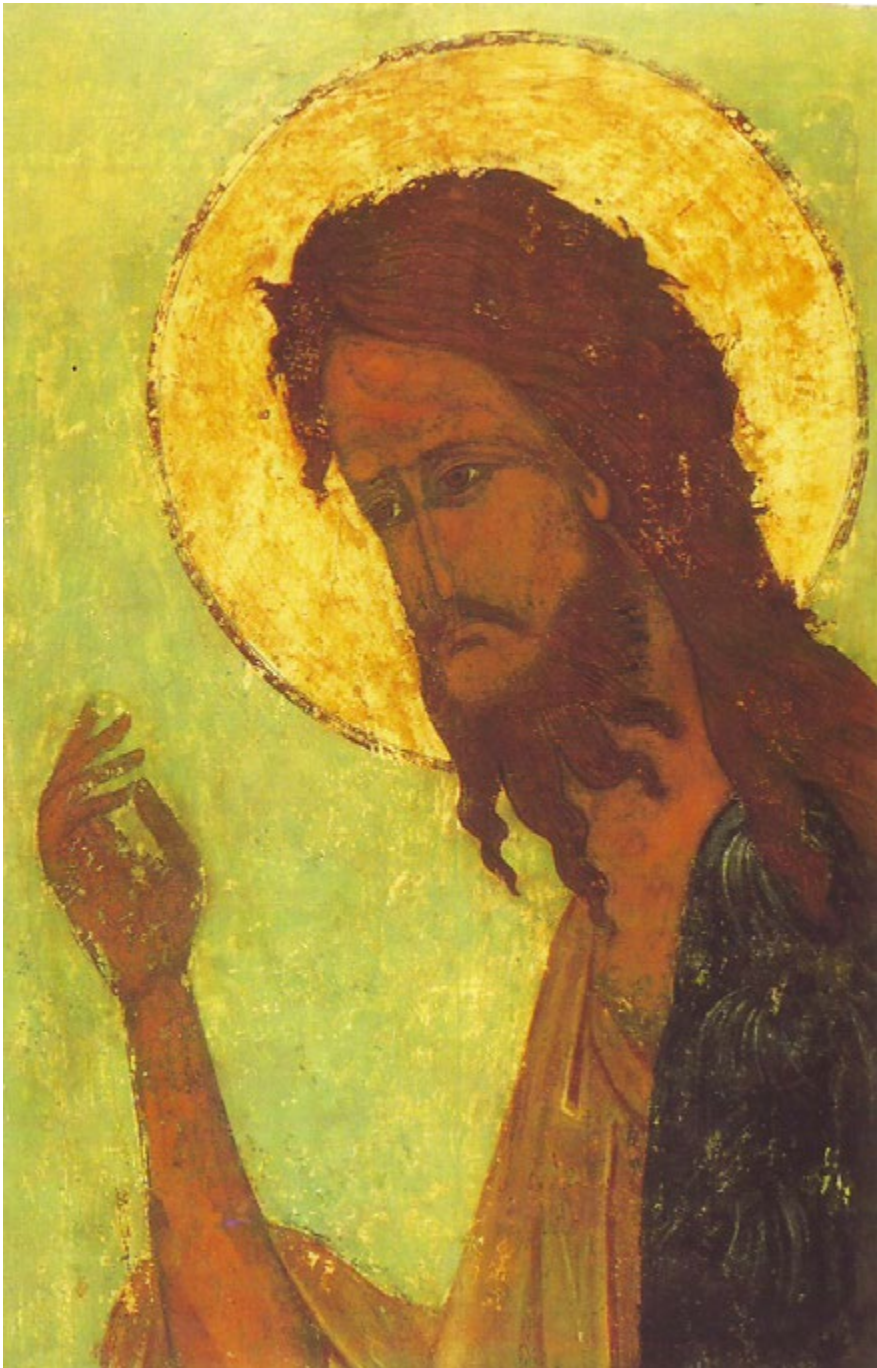

WEEK 41

Weekoverweging

Ontferming

God
spreid uw ontferming
over deze wereld.

Openbaring

Alleen wie openstaat
voor openbaring,
zal kunnen ontvangen wat
van Godswege overkomt

wat van de ene mens
tot de ander komt,
wat uit de stilte
woord is geworden.

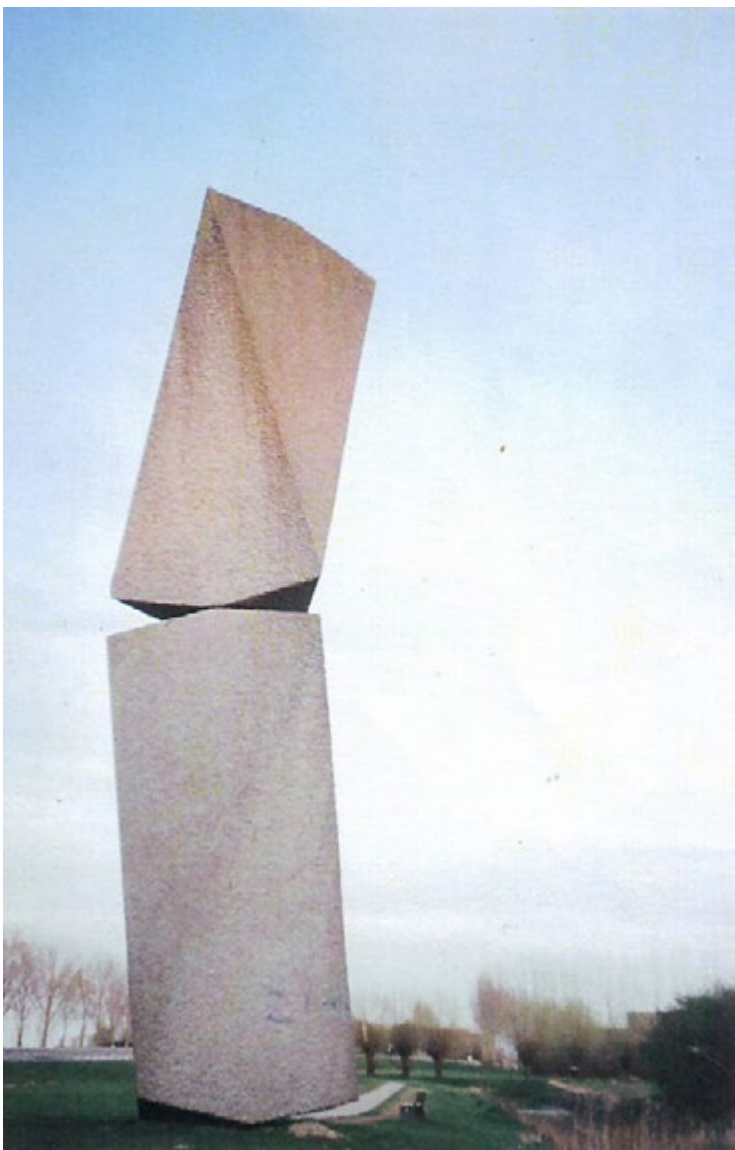
Dat vraagt een open geest
die pas uitstaat naar
opening van waarheid
als het hart openstaat.

Je hoort het hart
van een ander,
hel hart van God pas
als je liefhebt.

Als je een ander ontvangt,
ontvang je zijn geest
en zijn hart, zijn
lichaam en ziel.

Dan kan één woord,
één gebaar, één blik
van de ogen al
alles openbarend zijn.

**Heer
ontferm U
over ons.**

De wijsteen

Deze wijsteen
die ik heb opgericht
zij ons tot getuige
dat het nooit zal zijn

dat ik hieraan voorbij
met kwade bedoelingen
naar jou toe zal komen
en jij naar mij.

Al is er ook
niemand anders bij,
God zal getuige zijn
tussen jou en mij.

(Genesis 31, 45 - 52)

Tussen ons
en onze burens
richtten wij
een wijsteen op.

Rechtopstaande
plaatsten wij in
ons voortuintje
een hoge flagstone.

Deze wijsteen
is heilig:
hij wijdt burens
voor elkaar.

Ascese

Stel aan anderen
geen eisen
die je niet
aan jezelf stelt.

Stel aan anderen
niet de eisen
die je
aan jezelf stelt.

Wat niet kan
hoeft niet.
Wie niet doet
wat hij niet kan
heeft geen schuld.
Wie doet
wat hij niet kan
is niet wijs.

Het is goed
als het niet anders moet.

Vandaag heb ik
geen energie.

Goed, dus gebruik ik
vandaag geen energie.

Het is goed
zo.

Als ik niet moet
van mezelf.

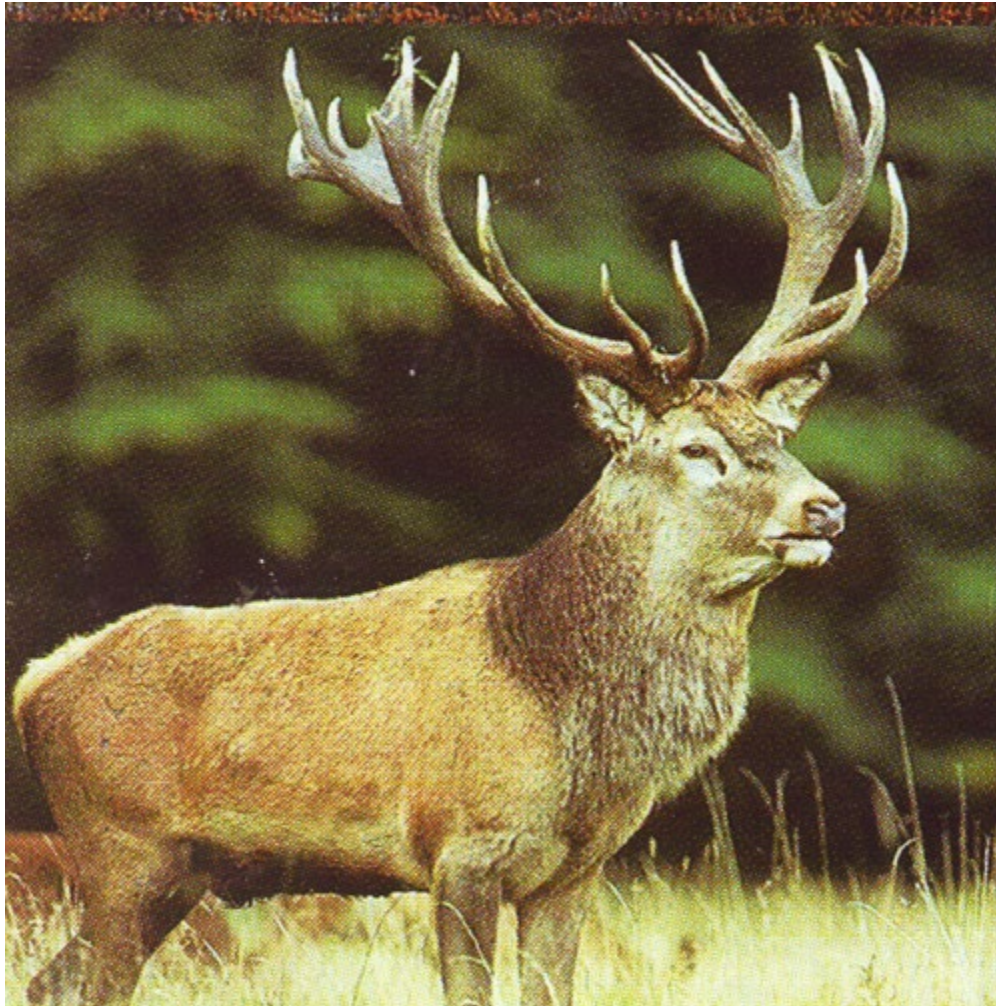
Levensbeginsel

Het is niet aan de orde een ander te beoordelen op goed en kwaad; zeker niet een ander te zeggen wat voor een ander goed en kwaad is.

Dat moet ieder mens zélf ontdekken en vaststellen. Pas dan, wanneer men zich geheel aanvaard weet, zal men geholpen willen worden in dat zoeken.

Zo gaat God om met zijn schepping met de mens als vertegenwoordiger van zijn vrijheid: in vrijheid mag hij zijn weg door het leven gaan.

In deze vrijheid roepen wij tot God:
help mij, verlicht mijn verstand,
zuiver mijn hart en mijn zinnen,
maak mij sterk en standvastig.

De goede strijd

Als je het kwade wilt bestrijden,
maak dan voor jezelf
het onderscheid,
het overzicht van
wat wel en wat niet
belangrijk is.

Om twee redenen:

om de energie
die nodig is voor het wezenlijke
niet te verspillen
aan het bijkomstige -
je niet te verliezen in het vele
maar te concentreren op het weinige
waar het echt om te doen is;

om te voorkomen
dat je jezelf verliest
in kritiek en criticisme
want dan wordt de kwaadheid
die je bestrijdt deel van je eigen ziel
en dooft de duisternis van buiten
je eigen innerlijke licht.

Mea culpa

'vergeef ons onze schuld
zoals ook wij aan anderen
hun schuld vergeven'

Deze twee aspecten van schuld zitten
onverbrekkelijk aan elkaar vast.

Juist door je bewust te zijn
van eigen schuld en falen,
is het makkelijker en reëler
ook een ander te vergeven.

Schuld in de eigenlijke betekenis van zonde.
Niet alleen zoals de moderne mens het noemt
vergissing, slordigheid, oorzaak, aanleiding.

Het gaat om werkelijke schuld
die een realiteit is in doen én laten,
in denken en spreken, in hart en geest.

Schuld die werkelijk iets teweeg brengt
in jezelf, in een ander - die kwaad sticht
en het licht van God verduistert.

Een reëel bewustzijn van eigen schuld
en de bede om vergeving daarvan
leidt bijna vanzelf tot vergeving van anderen.

Wel is het belangrijk het onderscheid
helder te houden tussen schuld en spijt.
Er is veel meer spijtig dan schuldigs.
Er is veel waar je spijt van kunt hebben
zonder dat dat iets met schuld te maken heeft.

Dat is 'jammer' - 'je hebt pech' -
'je zegt sorry' - 'je hebt ongeluk'.

Collectief

De moeilijkste schuld
en het moeilijkst te dragen
en het moeilijkst daarin
verandering aan te brengen,
is de collectieve schuld.

Ik blijf de armoede van
tweederde wereldlanden,
de kindersterfte en
de armoedeconflicten
mede veroorzaken.

Ik blijf giftige gassen
uitstoten met mijn oude wagen
en goedkope dingen kopen
waar anderen hun tijd en
leven aan hebben verloren.

God, vergeef me, bestraf me,
bekeer me en geef me
een onrustig geweten.
Dat ik me van dag tot dag
zal gaan bekeren tot U.

Om ontferming

Als je geen 10 haalt
is dat geen kwestie van onwil
eerder van onvermogen.
Een 7 of 6 kan al
heel veel zijn en
heel veel hebben gekost.

Zo halen we meestal
ook geen 10
in het onderling verkeer,
thuis en in school.
En een 10 halen voor milieu
in een samenleving
die het met een 6- moet doen,
overkomt je ook maar zelden.

Het is gewoon reëel te erkennen,
dat tekortkomingen -
het niet tot stand brengen
van wat je eigenlijk zou willen
puur menselijk is.

Toch zitten er tussen die momenten van beperktheid en onvermogen beslist ook momenten van onwil, onwijsheid en onverschilligheid.

Het is goed én herstellend 'sorry' te kunnen zeggen: tegen elkaar, tegen de natuur, de wereldgemeenschap, de geschiedenis. Daarmee zeggen we 'sorry' tegen het Oerleven, de Oerliefde die God is en in alles leeft.

Het is goed en correct aan het begin van een viering 'sorry' te zeggen hardop of in de stilte van onszelf te zeggen 'vergeef me': Heer, ontferm U.

Uw geduld om
alles te laten gaan
naar eigen regelmaat

Uw aanvaarding van
de beurtgang
van alle dingen

Uw instemming met
de tegenstellingen
van het lot

God

zijn tekens van
uw alvermogende kracht

zijn bewijzen van
uw eindeloze wijsheid

zijn uitingen van
uw eeuwige liefde

God

U bent zelf
de evolutie
van uw schepping

de golfbeweging
van het leven
is uw bestaan

de worsteling
naar voltooiing
is uw levensweg

God

ik mag voor U bestaan
in leegte en volheid

ik mag vallen en opstaan
en huilen en zingen

want al mijn jaren
bestaat U in mij

(I Kor. 13, 4 De liefde is geduldig)